

върху другъ, и си нанася тежки рани. Боятъ продължава, докато единъ не биде поваленъ на земята. При общи удобрения и поздрави на мнозинството, победителъ дига падналия отъ земята и засвидетелствува съ това своята победа, за да получи и той пригответенитѣ му подаръци.

Дълго време следъ погребението се събира народътъ край троба за поменъ. Покойниятъ е билъ приживе предвидливъ. Той се е срешиналъ съ хората, които сѫ се предали да служатъ на бележития богъ на подземието, Дионисъ или Сабазий, който е и богъ на веселието и на плодородието, най-ценниятъ даръ на което за трапеза било гроздето. Пролѣтъ, когато Дионисъ излиза отъ подземието и съ това пробужда природата и тя се покрива съ зеленина, и есень, когато се прибиратъ плодовете отъ труда на хората и става гроздоберъ, Дионисъ съ свита отъ панове, сатири и подобните тѣмъ силени, като здравъ, силенъ, червендалестъ мжжъ е между веселящето се множество. Той е потъналъ всрѣдъ лози, окитени съ изобиленъ плодъ, а предъ него красиви и вълшебни жени-вакханки въ чудни премѣни

и съ разплетени бухкави коси, съ развѣти кърпи въ ржце, лудо играятъ шеметенъ танцъ и се упояватъ отъ страстна любовъ.

Цѣлиятъ народъ тогава се весели и си устройва сцени, които представятъ разни моменти отъ пълния съ разнообразие и съ приключения животъ на Диониса. За да бѫдатъ сцените точно копие отъ този приказенъ животъ и празненството да се изпълни точно споредъ реда, посветени въ тѣхъ тракийци образували дружества, които вземали върху си всичката грижа за празника. На хората отъ тѣзи дружества, именно, богатиятъ покойникъ оставилъ приживе голѣми суми, за да устройватъ, презъ пролѣтните Дионисови празници и въ дните на розалинитѣ, поменъ надъ гроба му. Презъ този поменъ, ведно съ общото народно веселие, се нареждали и трапези при гроба. Две хилядолѣтия и повече изтичатъ отъ онова време. Траките като самостоенъ народъ сѫ изчезнали. Но могилитѣ сѫ довѣренъ свидетель за тѣхния животъ. Нуждно е само да знаемъ, какъ да го разпитаме, за да ни разкрие скритата въ вѣковетѣ тайна.

